

καὶ διὰ τὸ τοῦ πάντες τὸν διδάσκαλον, ἡ δὲ οὐκ
 οὐται βίον εἶναι, καὶ ἐμπλέκοσι τὴν ἡδονὴν
 εἰς τὴν διδάσκαλον, διότι οὐδεμία γὰρ
 ἐνέργεια τέλειος ἐμπεδοδιζομένη ἢ ἐπὶ διδάσκα-
 λονία, ἢ τῶν τελέων διὰ τοῦ δεῖται ὁ διδάσκα-
 λον τῶν ἐν σώματι ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐκτός,
 καὶ τὴν τύχης, ὅπως μὴ ἐμπεδοδιζοται ταῦτα. οἱ
 δὲ τὸν εὐχρηστὸν καὶ τὸν δισταχέως με-
 γάλους ἀπειπὸντα διδάσκαλον φάσκοντες
 εἶναι, εἰ ἢ ἀγαθός, ἢ ἐκόντες, ἢ ἀκόντες, οὐδὲν
 λέγουσι· διὰ δὲ τὸ τοῦ δεῖται τῆς τύχης,
 δοκεῖσι ταῦτα εἶναι ἢ διὰ τὴν τύχην τῆς διδάσκα-
 λονίας οὐκ οὔσα· ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐσθραβάνου-
 σα, ἐμπόδιός ἐστι καὶ ἴσως ἐκ τῆς διπύχου
 καλεῖται δίκαιον· ὡς γὰρ τὴν διδάσκαλον ὁ
 ἔχει ἀντὶς καὶ τὸ δίκαιον δὲ πάντα καὶ
 ἀρετὰ καὶ ἀνθρώπος τὴν ἡδονὴν, σημεῖον τὴν
 τῆς εἰνά πως ἀρετῶν αὐτῶν.

Φήμη δὲ οὐ τί γὰρ πάντων δόξα ἔστιν,
 ἢ πᾶσι λαοῖς

Πολλοὶ φημιζῶσιν. ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ
 ἢ αὐτὰ οὐτε φύσει, οὐδ' ἔστιν ἡ ἀρετὴ, οὐτ'
 ἔστιν, οὐτε δοκεῖ, οὐδ' ἡδονὴν διασκεῖσι τὴν
 αὐτὴν πάντες, ἡδονὴν καὶ τοὶ πάντες ἴσως ἔ-
 καὶ καὶ διασκεῖσιν, ἐκ τῶν οἰονται, οὐδ' ἢ αὐτῶν
 φάσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν πάντες γὰρ φύσει ἔχει
 τὴν εἶον ἀλλ' εἰληφασί γὰρ τὴν τῆς οὐδέποτε
 κληρονομίαν αὐτῶν καὶ ἡδονῶν, διὰ τὸ
 πλεῖσταίς τε παρεβάλειν εἰς αὐτὰς καὶ
 πάντας μετέχειν αὐτῶν. διὰ τὸ μόνως οὐ
 γινώσκουσιν εἶναι ταύτης μόνως ἴον εἶναι, φανε-
 ρὸν δὲ καὶ ὅτι, εἰ μὴ ἡδονὴ ἀγαθόν, καὶ ἐνέργεια,
 καὶ ἔστιν ζῆν ἡδονῶν τὸ διδάσκαλον· τίνας γὰρ ἐνε-
 κσε δεῖται αὐτῶν, εἴ ποτε μὴ ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ
 λυπηρὸς ἐνδέχεται ζῆν, οὐτε κακόν γὰρ, οὐτ'
 ἀγαθόν, ἢ λυπηρὸν, εἴ ποτε μὴ ἡδονῶν εἶναι διὰ τὴν
 αὐτῶν φύσιν, οὐδὲ δὴ ἡδονῶν ὁ βίος ὁ τῶν ἀπο-
 δεικνύει, εἰ μὴ καὶ αὐτῶν ἐνέργειαν αὐτῶν.

Κεφάλαιον 18.

Περὶ δὲ δὴ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν
 ὅτι σκεπτικόν τοῖς λόγοισιν, ὅτι εἶναι ἢ ἡ-
 δονῶν ἀρετῶν σφραγὶς, οἷον ἀκαλῶν, ἀλλ' ἐκ
 αὐτῶν σωματικῶν, καὶ ἀρετῶν ἀκαλῶν. διὰ τὴν
 οὐδ' αὐτῶν ἐναντίας ἡδονῶν, μοχθηρῶν καὶ κακῶν γὰρ
 ἀγαθόν ἐναντίον. ἢ οὕτως ἀγαθῶν αὐτῶν
 ἀγαθῶν, ὅτι καὶ τῶν μὴ κακῶν ἀγαθῶν ὅτιν,

A Atque ob hanc causam, vitam beatam, iur-
 cundam esse omnes existimant, & beatitu-
 dinem cum voluptate connectunt, non
 iniuria. Nulla enim muneris functio, si im-
 pediatur, perfecta esse potest. At beatitudo
 in perfectis rebus numeratur. Quocirca &
 corporis & externa bona, & fortuna quocum-
 que, ne hæc impediantur, desiderat beatus.
 Qui autem ei qui in rota crucietur, &
 qui maximis calamitatibus afficiatur, beatus
 esse licere dicunt, modò vir bonus sit, nihil
 dicunt, siue sua sponte, siue iniuria dicant.
 Propterea autem quòd fortunam desiderat,
 quibusdam videtur idem esse vita beata;
 atque secunda fortuna, cum longè aliud sit.
 Nam etiam ipsa, si sit immoderata, impedi-
 mento est vitæ beatæ: nec ea iam fortasse
 secunda fortuna iure nominatur. Ea enim
 circumferbitur ac definitur ex ipsius cum
 vita beatâ cõparatione. Et quòd omnes &
 bestia & homines persequuntur voluptatem,
 argumento est, eam quodammodo esse
 summum bonum.

Fama autem haud dubiè non fundit in inter-
 rit illa,

Quam multi celebrant populi.

Sed quoniam neq. eadem natura, optima: neq.
 idem habitus, optimus est, nec videtur: ne
 eandem quidem sequuntur omnes voluptatem:
 sed omnes tamè voluptatem. Fortasse verò
 etiam sequuntur non eam, quam putant,
 neq. eam, quam dixerint, sed eadem. In
 omnibus enim diuinum quiddam inest
 natura. Sed nominis hæreditas venit ad
 corporis voluptates, propterea quòd plerūq.
 sese ad eas homines applicant, earūq.
 sunt omnes participes. Quia igitur hæc
 solæ notæ sunt, iccirco has solas putant
 esse voluptates. Perpicuum autem etià illud
 est, si neq. voluptas, neq. functio muneris,
 bonum sit, vitum beatum iucundè non victurum.
 Quomobrem enim ea desideretur, si non
 sit bonum? Immo verò fieri etiam poterit,
 ut in dolore ac molestia ætatem agat. Nam
 neque dolor erit malum, si quidem neque
 voluptas bonum. Itaque cur eum fugiat?
 Nihilò verò erit iucundior viri boni vita,
 nisi etiam eius muneris functiones in iucundiores.

CAPVT XIII.

F Am verò de corporis voluptatibus in-
 super considerare debent, qui nonnullas
 voluptates dicunt magnopere esse expetendas,
 quales sunt honestæ: non autem earum,
 quæ ad corpus pertinent, & in quibus
 versatur intemperans. Cur igitur dolores
 his voluptatibus contrarij mali sunt? Malo
 enim contrarium, bonum est. An ita discen-
 dum, eas esse bonas, quæ sunt necessariæ,
 quia etiam id quod non est malum,